

Sajtótájékoztató

Energiatakarékos égők a nagycsaládosoknak – Közösségi közlekedésünkről

Orlai Sándor

A heti szokásos sajtótájékoztató résztvevői T. Mészáros András polgármester, Segesdi János alpolgármester és Kardosné Gyurkó Katalin, az érdi nagycsaládosok szervezetének elnöke voltak.

Kardosné Gyurkó Katalin, az Érdi Nagycsaládosok Ágaboga Egyesület elnöke egy örömteli hírről számolt be: A Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium „Energiatakarékosság” címen írt ki egy pályázatot a szociálisan hátrányos helyzetben lévő számára izzócsere céljából. Az érdi nagycsaládos egyesület pályázott erre, és 7.112.000 Ft-ot nyertek, vissza nem térítendő támogatás formájában. Ez azt jelenti, hogy 192 család lakásában energiatakarékos izzókra cserélik ki az eddigi hagyományos égőket, családanként 30-40 ezer forint értékben a következő két hónapban. Ez a családok számára a világtásra fordított energia mintegy 80%-ának megtakarítását jelenti. Az energiatakarékos izzók meglehetősen drágák, ezt a cserét a nagycsaládosok többsége nem engedheti meg magának.

Segesdi János alpolgármester a közösségi közlekedéshez kapcsolódó pályázatokról beszélt. Bevezetésül emlékeztetett arra, hogy a város a közelmúltban már elnyert 250 millió forintot, amelyből az előkészítést kell megoldani, vagyis a megállókat, az akadálymentesítést, a buszfordulókat kell kialakítani. Az itt közölt térképen is látható, hogy a város által megalkotott koncepció szerint a jelenlegi három gyűjtőúton kívül olyan területeket tudunk majd bevonni a közösségi közlekedésbe, hogy legfeljebb tíz perc gyalogtáttal minden a város minden részéről elhessen érni egy buszmegállót.

Le fogunk válni a jelenlegi Vo-

lán szolgáltatásról, és a helyi közlekedést saját tulajdonú, 49 fős, kis befogadói képességű, klimatizált, fordulekény, a keskeny utcákban is haladni tudó autóbusszokkal fogjuk ellátni.

A buszokat – amelyeket már próbajáraton be is mutattunk az érdekek – pályázati pénzből fogjuk megvásárolni, és a háttérszolgáltatást (javítást, karbantartást, takarítást, forgalomirányítást) is a város biztosítani. A most kezdődő elővárosi vasúti fejlesztések a ráhordás jobb megszervezését is szükségessé teszik. Targyalunk a szomszédos településekkel. Támokkal és Dióssal is, és mivel a három település mára szinte összeár, a közös közlekedést is lényegesen könnyebb együttesen megoldani.

Ezt a pályázatot készítjük most elő – mondta az alpolgármester –, és bízunk benne, hogy hasonlóan sikeres lesz, mint az első forduló.

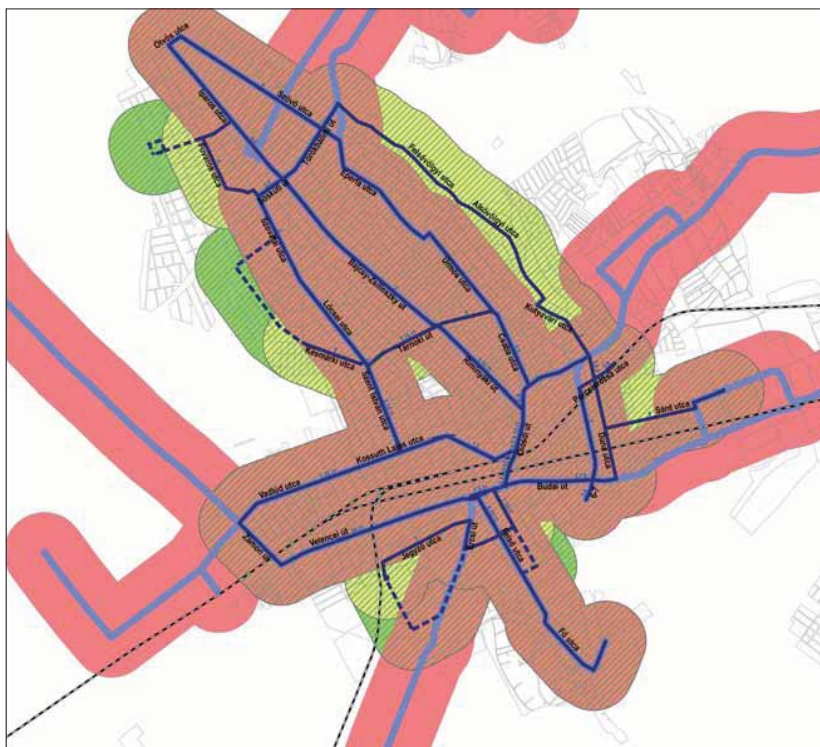
A jelenlegi elképzelések szerint 40, később összesen 80 busz beállítását tervezzük, több mint egymillió forint értékben.

Bekapcsolódhatna a közlekedésbe Felső-Parkváros, Újtelep, majd a Szent István híd és a Bagoly utcai fe-

lüljáró elkészültével, amelyek még nem szerepelnek a tervrajzon, új párhuzamos járatok alakulhatnak ki.

Bekapcsolódik az Alsóvölgyi út, a Kutyaári út és a Duna utca is, mert ezeken az utakon eddig a nagy buszok nem tudtak közlekedni. Most a forgalom átszervezése is megtörténik, egyirányítunk néhány utcát a buszközlekedés megindítása érdekében. Így könnyebben megközelíthető lesz a Kutyaári úti óvoda és a Hunyadi Mátyás Általános Iskola is.

Nagy előrelépés lesz ez – mondta tájékoztatója végén Segesdi János –, mert egy megyei jogú város megérdemli azt, hogy városi, 21. századi tömegközlekedése legyen.

Van az a pénz

Karinyth írja valahol: egy társasági hölgnél a felől érdeklődött, hogy százézer pengőért (mai áron majd tízmillió forint) együtt töltene-e vele egy egész éjszakát. A hölgy némi pirokodás után, lényegében előzetes beleegyezését adta a dologra. Mire Karinyth tovább kérdezett: – És száz pengőért?

A hölgy ettől aztán egyenesen paprikavörös lett: – Na de mit gondolt, mi vagyok én?

– Az nem kérdéses, drága nagysasszony. – Válaszolta az író. – Csúpn az árban nem tudunk még megegyezni.

De sokszor lehet hallani, valamely elítélendő dologról, hogy azt magát valamire tartó tisztességes ember, semmi pénzért nem vállalná el. Úgy, mint: semmi pénzért nem ennék meg valamit (kutyát, macskát, békát, kígyót, embert stb.), aztán pár hétnyi éhezés után akár élet-halál harcot is vívna egy darab – azelőtt akár undort keltő – ételért is. Vagy semmi pénzért nem végeznék el valamit: árnyékszékisztítás, állatbelezés, bérgyilkosság, vagy hóhérvadás. Aztán mégis kerülnek olyan élethelyzetekbe emberek, hogy csak elvégzik a legalantasabb dolgokat is.

Az utóbbi évek televíziós magamutogató műsoraiban szintén milliók lehettek tanúi, hogy torzult lelki emberek, mi mindenre rávehetők a hírnévért, meg azokért a különböző, kis színes papírlapocskákért, amelyekben keresztek vannak, meg a Magyar Nemzeti Bank elnökének az aláírása.

Volt valaha ebben az országban egy politikai mozgalom, amelyikből aztán politikai párt lett és az első szabadon választott parlamentben ők adták a többséget, ők alakíthatták a szovjet megszállás utáni első független kormányt. Arra most ne térjünk ki, hogy milyen szerencsés, vagy szerencsétlen döntéseik voltak, jól kormányoztak-e, vagy sem. Voltak viszont elveik. Demokratikus, jobboldali, konzervatív, nemzeti és keresztény. Azóta sem akarja tőlük senki elvitatni ezeket, a jelzőket. Sok viszontagságon ment át ez a politikai alakulat és szinte sorszerűen bele is bukkott azoknak a változásoknak a következményeibe, amelyeket vezényelni próbált, vagy megtörtént engedett. Legjobbjai fokozatosan lemorzsolódtak, átpártoltak más pártokba és egyre inkább az rajzolódtott ki, hogy néhány ügyes szédelő irányítása alá kerültek.

Az igazi ámokfutásuk azzal a nagy kövel kezdődött. Talán még emlékeznek rá, egy nagy kavicsot mutogattak ország-világnak, amelyikbe bele volt vésvé, hogy sem Orbánnal, sem Gyurcsánnyal nem hajlandók együttműködni. Mert, hogy az, az igazi konzervativizmus szerintük legfőbb ismérve, hogy egyforma távolságot tartanak mind, a jobboldal legnagyobb, mind pedig a baloldal legnagyobb pártjától. Hát már ekkor is sokan érezték, de aztán a legutóbbi budapesti önkormányzati választáson sokan megtapasztalhatták, milyen is az a szegfűszagú Ibolya.

Azt mondják, ha már meg kell halni, legalább méltósággal tegye, akinek ez a sorsa. Az MDF megtette a maga kötelességét, meg volt a szerepe a magyar történelemben, és bár lehetősége lett volna a megújulásra, úgy látszik, elérkezett egy olyan véghez, amelyeket egykori szimpatizánsaik már részvélen közömbösséggel, valamikori ellenfeleik meg lehet, hogy szánakozva vesznek tudomásul. Ez így lesz akkor is, ha valamilyen csoda folytán megint átsiklanak némely tagjait a Parlamentbe jutás alsó lépcsőfokán. Nem méltósággal teli vég az MDF-é, hanem tragikomikus röhög.

Eljuttattak létezésüknek arra a mélypontjára, amelyiktől már nem is lehet beszélni Magyar Demokrata Fórumról. A jámbor szavazó meg csak kapkodhatja a fejét, hogy hogyan is van ez. Az MDF meg az SZDSZ választási koalíciót kötött egymással???

Még a kereskedelmi csatornák mélyalpári színvonalhoz szoktatott nézőközönsége is tudja, hogy az esténként a nappaljukba, vagy hálószobájukba tálat celebvitéznek pénzen vett és pénzen hízalt bohócok. Elnézik a csörgő-sípásoknak, hisz az ők szórakoztatásukra hányják a bukfcenet és rágják a csepűt.

Ha bárki megkérdene egy parlamenti képviselőt, hogy elmenne-e ilyenfajta celebhimetv szerezni, biztosan rávágná, hogy nincs az a pénz. Pedig szakpolitikus éppenséggel megtette már ezt (gondoljunk csak vissza egykori „országkedvencünk” Horváth Ágnes volt egészségügyi miniszter asszony afrikai celesbeskedésére).

Ha azért a „kicsinyke” pénzcsekéért is megtörténhetek, hát hogyan történhetnének meg egy sokkal edesebb, sokkal grandiózusabb dologért – a hatalomért. Az MDSZ, vagy SZDF, esetleg az MSZDFSZ agóniájukban, akár a kapanyéllal agyonvert kígyók, egymáshoz vonaglóva, úgy látszik, össze is terekedtek. Valahogyan be kellene jutniuk a t. Házba. Már réges régen nem elvi kérdésekről szól e két párt élete. Már nem érdekesek a hivatalaik. Már nem érdekes az értékrend. Már magasról tesznek azokra, akik megbízták őket a képviselőkkel. Pont a képviselői demokrácia lényege hagyja őket teljesen hidegen. Akár az SZDSZ, akár az MDF az ördögök öregapjával is ágyba bújta, ha azt ígérné nekik, hogy az parlamenti képviselő helyeket is jelent, de sajnos elment a vonat, nincs a két rossz hírű némberek több kéroje. Az egyikük számára nyitva álló lehetőség még lehetne éppen az MSZP, de sajna nekik maguknak is erősen kapaszkodniuk kell, hogy egy-egy kóbor egyéni körzetet meg tudjanak szerezni. Számukra a levezített szadesz akkora tehertétel, amelyikkel már mutatkozni sem akarnak. A másik kompaniának még elvi lehetősége sincs ilyesmire, hisz az MDF számára az egykori szövetséges és oly sokszor hátha támadott FIDESZ annyira elérhetetlen, mint mocsári varangynak Tündér Ilona.

Nyilván van jó néhány gyakorló, vagy egykori MDF-es, vagy SZDSZ-es politikus, akik akár öt-hat évvel ezelőtt is gondolkodás nélkül rávágták volna, hogy nincs az a pénz, amiért hajlandók lennének a másikkal való közös kormányzásra, esetleg összeolvadásra. Bár Kossuth Lajosnál szólna a politika a lehetőségek művészeté ugyan, de ami manapság szemünk előtt zajlik sokkal inkább szemfényvesztés, mint művészet. Ráadásul az előadók összes trükkjét ismerjük már. Ezen túl meg úgy látszik, mégis csak van az a pénz.

KOPOR TIHAMÉR